

ممnon که دیر آمدید

بالیدن در عصر سه شتاب همگاه:
فناوری، جهانی شدن و تغییر آب و هوا

ترجمه‌ی: توماس ال. فریدمن
نویسنده‌ی جهان مسطح است

احمد عزیزی

فهرست

٧	بخش اول: درنگ
٩	۱ ممنون که دیر آمدید
٢٥	بخش دوم: شتاب
٢٧	۲ در سال ۲۰۰۷ چه اتفاقی افتاد؟
٤٩	۳ قانون مور
۱۱۷	۴ آبرنواختر
۱۵۹	۵ بازار
۲۰۷	۶ مام طبیعت
۲۴۳	بخش سوم: نوآوری
۲۴۵	۷ خیلی، خیلی، خیلی تند
۲۶۵	۸ تبدیل هوش مصنوعی به همیاری هوشمند
۳۰۳	۹ «کنترل» رودرروی «کیاس»
۳۶۹	۱۰ مام طبیعت، معلم و پیر سیاست
۳۹۹	۱۱ آیا در فضای مجازی خدایی هست؟
۴۱۳	بخش چهارم: لنگر
۴۱۵	۱۲ از مینه‌سوتا به جهان و بازگشت
۴۲۳	نمایه نامهای اشخاص

۱

ممنون که دیر آمدید

هر کس به دلیلی پا به حرفه‌ی روزنامه‌نگاری می‌گذارد. بیشتر شان ایده‌پردازاند. برخی اهل تحقیق و تفحص‌اند، شماری متنه به خشخاش حوزه‌هایی خاص می‌گذارند، و عده‌ای نیز چشم به خبرهای فوری یا تحلیل و تفسیر دارند. من خود همیشه دل با این آخری گره زده‌ام و روزنامه‌نگار شدن‌ام هم اصلاً از سرعشق و علاقه‌ام به ترجمه از انگلیسی به انگلیسی بودم.

کیف می‌کنم از اینکه موضوعی پیچیده را پیش بکشم، و برای کمک به خواننده در فهم بهتر آن، بخش‌بخش و تجزیه‌اش کنم — چه مسائل خاورمیانه باشد، یا محیط زیست، یا جهانی شدن، یا سیاست‌های آمریکا. دموکراسی تنها زمانی چاره‌ساز است که رأی‌دهندگان در آن از کاروبار جهان سردرآورند، تصمیمات سیاستی هوشمندانه‌تر بگیرند، و به این ترتیب احتمال غلتیدن‌شان در دام عوام‌فریب‌ها، تندروها یا دلبستگان نظریه‌های توطئه را — در بهترین حالت مایه‌ی سردرگمی مردم یا در بدترین حالت خواسته و دانسته مایه‌ی گمراهی آنان — کمتر کنند. زمانی که کارزارهای انتخابات ریاست جمهوری آمریکا در سال ۲۰۱۶ را دنبال می‌کردم، این حرف ماری کوری^۱ را، بیش از هر زمان، صادق یافتم: «در زندگی نباید از چیزی ترسید. تنها باید آن را فهمید.

اینک زمانه‌ی فهم بیشتر برای ترس کمتر است.» احساس ترس و بی‌قراری خیلی‌ها در این زمانه چندان شگفتی برانگیز نیست. من در این کتاب از گذران مان در یکی از مهم‌ترین چرخش‌های تاریخی گفته‌ام — شاید بی‌سابقه‌ترین چرخش از زمان کلید خوردن انقلاب چاپ در اروپا و هموار شدن راه نهضت اصلاح دینی، توسط گوتبرگ، آهنگر و چاپگر آلمانی.

سه نیروی بزرگ در زمین، عظیم‌تر از هر نیرویی تاکنون — فناوری، جهانی شدن و تغییر آب و هوا — شتابی ناگهانی گرفته‌اند و در نتیجه وجودی پرشمار در جوامع مان، فضاهای کار و حرفه‌مان، و اصلاً حوزه‌های ژئopolیتیک‌مان، در حال جابجایی‌اند و بی‌شك محتاج بازاندیشی.

تغییراتی آنی در شتاب تغییرات، با گسترهای در این حد و در حوزه‌هایی پرشمار، آنگونه که هم‌اکنون شاهد آن هستیم، به راستی گیج کننده‌اند.

جان اف. کلی^۱، معاون ارشد آی‌بی‌ام در حوزه‌های شناختی و پژوهشی، زمانی به من گفت، «ما انسان‌ها در جهانی خطی زندگی می‌کنیم که مسافت، زمان و سرعت در آن در حالت خطی است. امروزه اما شتاب رشد فناوری به شکل منحنی است و تصاعدی. شتاب تصاعدی را تنها هنگامی می‌توان لمس و تجربه کرد که چیزی، برای مثال اتومبیلی، در مرحله‌ی شتابگیری اولیه باشد، یا با ترمیز شدید و ناگهانی از شتاب آن کاسته شود. در چنین تجربه‌ای رسیدن از سرعت صفر به صد ظرف تنها ۵ ثانیه، با وجود احساس بی قراری و تنش برای لحظاتی، چه سا شور و هیجانی نیز باشد. هیچ کس البته مسافتی طولانی را با چنین سرعتی نخواهد پیمود. به باور کلی اما این دقیقاً همان سرعتی است که ما هم اکنون تخت گاز با آن می‌رانیم و «احساس خیلی‌ها در حال حاضر حضور دائم در چنین شرایطی است.»

اقضای چنین شرایطی ایست است و درنگ، نه ترس و پس‌نشینی؛ و نه تنها با قصد تفتن و تازه کردن نفسی، بلکه برای فهم بهتر شرایط و تعاملی سازنده‌تر با جهان پیرامون.

به گفته رفیق و معلم‌ام، داو سیدمن، مدیرعامل شرکت ال. آر. ان^۲، مشاور بنگاه‌های جهانی در حوزه‌های اخلاق و راهبرد، «فسردن دکمه‌ی "ایست" در یک اتومبیل، آن را از حرکت بازمی‌دارد. آدم‌ها اما با فشردن دکمه‌ی "ایست" شان به راه می‌افتد — برای درنگ و تأمل، بازآندیشی بر سر مفروضات‌شان و بازآفرینی پندارهایشان؛ اگر بشود. و مهم‌تر از همه، زدن نقبی به نهادینه‌ترین باورهایشان. تنها با چنین رویکردی می‌توان به راهی هموارتر اندیشید.»

مهم‌تر از هر چیز اما، به گفته‌ی او، «کارمان در خلال این وقته است و به قول رالف والدو امرسون^۳ گوش به زنگ بودن مان در هر درنگ و وقفه‌ای»

بهترین مثال برای نمایش قصد از تأليف این کتاب، فرود خودم از چرخ‌فلکی است که خود در مقام ستون نویس در نیویورک تایمز، سال‌ها و سال‌ها، دوبار در هفته، با آن چرخیده‌ام — برای توقف و درنگی ژرف‌تر بر سر آنچه از نگاه من چرخشی است بنیادی در تاریخ.

تاریخ دقیق صدور «اعلامیه‌ی استقلال» خودم از این چرخ دور سرگیجه‌آور را به یاد ندارم. حدود اوایل ۲۰۱۵ بود و یکسره از سر بخت و اقبال. من معمولاً وعده‌های دیدارم با برخی دوستان، و نیز مصاحبه‌هایم با مقامات دولتی، تحلیلگران یا دیپلمات‌ها را سر میز صبحانه، جایی در مرکز شهر واشینگتن دی سی و نزدیک دفتر نیویورک تایمز می‌گذارم — عادتی برای پربار کردن ساعات روزم و جلوگیری از اتلاف زمان صبحانه با صرفاً خوردن. هرازگاه نیز، با لحاظ معمولاً غیرقابل پیش‌بینی بودن ترافیک واشینگتن دی سی و قطارهای زیرزمینی آن در ساعات اولیه صبح، مهمنان ام ده، پانزده، یا حتی بیست دقیقه‌ای دیرتر سر قرارمان حاضر می‌شوند. معمولاً همه‌شان هم موقع نشستن چندین بار با ناراحتی دست‌ها را به هم می‌مالند و با طرح دلایلی چون تأخیر قطار زیرزمینی، تراکم ترافیک در جاده کمربندی، کسالت فرزندشان یا اصلاً زنگ نزدن ساعت‌شان در اول صبح، از این بابت پوزش می‌خواهند.